

Sygnatura akt II K 827/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

dnia 11 maja 2017 roku

Sąd Rejonowy w Zielonej Górze II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSR Robert Kuliński

Protokolant: st. sekr. sad. Adamina Didłuch

przy udziale C. K. Prokuratora Prokuratury Rejonowej w Zielonej Górze oraz P. O. (...) Skarbowego w G.

po rozpoznaniu w dniach 1 marca 2016 roku, 12 kwietnia 2016 roku, 17 maja 2016 roku, 30 marca 2017 roku, 27 kwietnia 2017 roku sprawy

M. W., syna M. i D. z domu K.

ur. (...) w L.

oskarżonego o to, że:

działając w okresie od 10 lutego 2009 roku do 30 listopada 2009 roku w Z. jako prezes Zarządu (...) sp. z o.o. z siedzibą w Z., ul. (...) z K. (...) będąc osobą uprawnioną do zarządzania spółką, podejmowania w jej imieniu decyzji gospodarczych i odpowiedzialną za prawidłowość rozliczeń zobowiązań podatkowych spółki, w krótkich odstępach czasu i z wykorzystaniem takiej samej sposobności wystawił i wprowadził do obrotu prawnego osiemdziesiąt cztery sztuki nierzetelnych faktur VAT dokumentujących w ich treści transakcje sprzedaży towarów (złomu) które w rzeczywistości nie były wykonane przez (...) sp. z o.o. z siedzibą w Z. ul. (...) z K. (...) na łączną kwotę 913.816,75 złotych, tj. o dużej wartości przedmiotu czynu na rzecz firm: Zakład (...) sp. z o.o. ul. (...), (...)-(...) S., (...) SA w W., ul. (...), (...) SA (...)-(...) W. ul. (...), Przedsiębiorstwa Produkcyjno – Handlowo – Usługowego (...) I. K. (...)- (...) P. S. ul. (...), PHU (...) W. J. (...)-(...) M. (...), czym ułatwił w/w firmom podanie nieprawdy w deklaracjach VAT – 7 i odliczenie podatku naliczonego, narażając na uszczuplenie podatek od towarów i usług na kwotę 164.786,97 złotych, popełniając przestępstwa skarbowe w warunkach art. 37 § 1 pkt 1 i 2 kks, przy czym uczynił sobie z popełniania przestępstw skarbowych stałe źródło dochodu

tj. o przestępstwo skarbowe art. 18 § 3 kk w zw. z art. 20 § 2 kks, 62 § 2 kks w zb. z art. 56 § 2 kks w zw. z art. 6 § 2 kks w zw. z art. 7 § 1 kks w zw. z art. 8 § 3 kks w zw. z art. 37 § 1 pkt 1 i 2 kks

1. oskarżonego **M. W.** uznaje za winnego popełnienia czynu opisanego wyżej, stanowiącego przestępstwo skarbowe z art. 18 § 3 kk w zw. z art. 20 § 2 kks, art. 62 § 2 kks w zb. z art. 56 § 2 kks w zw. z art. 6 § 2 kks w zw. z art. 7 § 1 kks w zw. z art. 8 § 3 kks w zw. z art. 37 § 1 pkt 1 i 2 kks i za to przyjmując z podstawę wymiaru kary art. 62 § 2 kks z art. 6 § 2 kks w zw. z art. 7 § 2 kks w zw. z art. 37 § 1 pkt 1 i 2 kks skazuje go na karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności oraz grzywnę w wymiarze 200 (dwustu) stawek dziennych po przyjęciu jednej stawki dziennej na kwotę 200 (dwustu) złotych;

2. na podstawie art. 69 § 1 i 2 kk i art. 70 § 1 kk wykonanie orzeczonej wobec oskarżonego **M. W.** kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesza tytułem próby na okres 3 (trzech) lat;

3. na podstawie art. 627 kpk i § 14 ust. 1 pkt. 2, § 14 ust. 2 pkt 3, § 16 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku „w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu” w zw. z art. § 22 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości

z dnia 22 października 2015 roku „w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu” i w zw. z art. § 22 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 roku „w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu” zasądza od od Skarbu Państwa na rzecz **adv. K. B.** kwotę 1.298,88 (jeden tysiąc dwieście dziewięćdziesiąt osiem 88/00) złotych, w tym VAT, tytułem wynagrodzenia za obronę z urzędu udzieloną oskarżonemu **M. W.** w postępowaniu przygotowawczym oraz przed Sądem;

4. na podstawie art. 626 § 1 kpk zasądza od oskarżonego **M. W.** na rzecz Skarbu Państwa koszty procesu w kwocie 7.278,16 złotych, w tym opłata w kwocie 4.180 złotych.

Sygn. akt II K 827 / 15

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 27 kwietnia 2017 roku

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

(...) spółka z o.o. utworzona została na podstawie umowy spółki z dnia 13 grudnia 2007 roku sporządzonej w formie aktu notarialnego przed Notariuszem P. S. z Kancelarii Notarialnej w Z.. Założycielem spółki pozostawał K. G., który posiadał wszystkie udziały w spółce od 13 grudnia 2007 roku do 12 sierpnia 2008 roku. Od 12 sierpnia 2008 roku współwłaścicielami spółki pozostawali I. K., posiadający 380 udziałów o łącznej wartości 38.000 złotych oraz P. J., posiadający 120 udziałów. I. K. posiadane udziały w dniu 14 stycznia 2009 roku zbył na rzecz M. W., który od dnia 14 stycznia 2009 roku objął funkcję prezesa zarządu spółki, to jest w miejsce P. J., który funkcję tą pełnił do dnia 13 stycznia 2009 roku. Spółka nie posiadała przedmiotu przeważającej działalności przedsiębiorcy, natomiast przedmiotem pozostałej działalności spółki pozostawała sprzedaż hurtowa pojazdów samochodowych, sprzedaż hurtowa części i akcesoriów do pojazdów samochodowych, działalność agentów zajmujących się sprzedażą płodów rolnych, żywych zwierząt, surowców dla przemysłu włókienniczego i półproduktów, działalność agentów zajmujących się sprzedażą paliw, rud, metali i chemikaliów przemysłowych, działalność agentów zajmujących się sprzedażą drewna i materiałów budowlanych, działalność agentów zajmujących się sprzedażą maszyn, urządzeń przemysłowych, statków i samolotów, sprzedaż hurtowa skór, sprzedaż hurtowa mięsa i wyrobów z mięsa, sprzedaż hurtowa cukru, czekolady i wyrobów cukierniczych, sprzedaż hurtowa herbaty, kawy, kakao i przypraw, sprzedaż hurtowa paliw stałych, ciekłych, gazowych oraz produktów pochodnych, sprzedaż hurtowa drewna, materiałów budowlanych i wyposażenia sanitarnego, sprzedaż hurtowa odpadów i złomu, sprzedaż hurtowa maszyn wykorzystywanych w górnictwie, budownictwie i inżynierii lądowej i wodnej, sprzedaż hurtowa maszyn dla przemysłu włókienniczego oraz maszyn do szycia i maszyn dziewiarskich, magazynowanie i przechowywanie towarów w pozostałych składowiskach, wynajem pozostałych środków transportu lądowego, wynajem maszyn i urządzeń budowlanych, wynajem pozostałych maszyn i urządzeń, badanie rynku i opinii publicznej, doradztwo w zakresie prowadzenia działalności gospodarczej i zarządzania, zarządzanie i kierowanie w zakresie prowadzenia działalności gospodarczej.

dowód:

- informacja Urzędu Kontroli Skarbowej w Z., k. 6 - 28 akt,
- zeznania świadka P. J. k. 380 - 386, 398 akt,
- zeznania świadka I. K., k. 387 - 396, 398 - 399 akt,

W okresie od 10 lutego 2009 roku do 30 listopada 2009 roku w Z. M. W. jako Prezes Zarządu (...), będąc osobą uprawnioną do zarządzania spółką, podejmowania w jej imieniu decyzji gospodarczych i odpowiedzialną za prawidłowość rozliczeń zobowiązań podatkowych spółki wystawił i wprowadził do obrotu prawnego 84 faktury VAT dokumentujące w ich treści transakcje sprzedaży towarów, to jest złomu. Łączna kwota dokonanych transakcji

(...)

(...)

dowód:

- kopie faktur VAT, k. 31, 35, 37, 39, 41, 43, 45, 47-50, 52, 54, 56-57, 59, 61, 63, 65, 68, 71, 74, 77, 80, 83, 86, 89, 92, 95, 98, 101, 104, 107, 110, 113, 116, 120, 123, 126, 129, 132, 135, 138, 141, 144, 147, 150, 153, 156, 159, 162, 165, 168, 170, 174, 177, 180, 183, 186, 189, 192, 195, 198, 201, 204, 207, 210, 213, 216-221, 228, 230 akt,
- kopie dokumentów PZ, k. 32, 36, 38, 66, 69, 72, 75, 78, 81, 84, 87, 90, 93, 96, 99, 101, 105, 108, 111, 114, 117-118, 121, 124, 127, 130, 133, 136, 139, 142, 145, 148, 151, 154, 157, 160, 163, 166, 169, 172, 175, 178, 181, 184, 187, 190, 193, 196, 199, 202, 205, 208, 211, 214 akt,
- kopie dowodów wypłaty gotówkowej, k. 40, 42, 44, 46, 51, 53, 55, 58, 60, 62, 64, 67, 70, 73, 76, 79, 82, 85, 88, 91, 94, 97, 100, 102, 106, 109, 112, 115, 119, 122, 125, 128, 131, 134, 137, 140, 143, 146, 149, 152, 155, 158, 161, 164, 167, 170, 173, 176, 179, 182, 185, 188, 191, 194, 197, 200, 203, 206, 209, 212, 215 akt,

W 2009 roku spółka (...) sporządziła i złożyła do Pierwszego Urzędu Skarbowego w Z. deklaracje VAT-7 za okres od stycznia 2009 roku do kwietnia 2009 roku, w których to miesiącach wykazała nadwyżkę podatku naliczonego nad należnym do przeniesienia na następny okres, tj. za styczeń w kwocie 21.929 złotych, za luty w kwocie 15.689 złotych, za marzec w kwocie 14.457 złotych, za kwiecień w kwocie 9.720 złotych. Deklaracje te zostały sporządzone i podpisane przez prokurenta spółki (...). Spółka za miesiące od maja 2009 roku do grudnia 2009 roku nie sporządziła deklaracji VAT-7, nie sporządziła także sprawozdania finansowego za ten okres. Deklaracje VAT-7 powstawały w oparciu o dane przekazywane telefonicznie przez prezesa spółki M. W. prokurentowi spółki (...).

dowód:

- kopie deklaracji VAT – 7, k. 235 – 242 akt,
- zeznania świadka I. K., k. 387 - 396, 398 – 399 akt,
- informacja Urzędu Kontroli Skarbowej w Z., k. 6 – 28 akt,

Oskarżony M. W. nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Z uwagi na tryb postępowania przygotowawczego, prowadzonego w oparciu przepisy dla nieobecnych oskarżony nie złożył w toku tego postępowania wyjaśnień. Słuchany natomiast przed Sądem w toku rozprawy głównej wyjaśnił, iż wszystkie faktury, na których widnieje jego podpis są fakturami rzetelnie wystawionymi. Nadto wyjaśnił, iż w akcie oskarżenia widnieje, że nie było magazynu i miejsca składowania złomu, ale jest w stanie udowodnić, że był. W pozostałym zakresie oskarżony skorzystał z przysługującego mu prawa do odmowy składania wyjaśnień (k. 428 akt).

Sąd zważył co następuje:

Sąd ustalając w niniejszej sprawie stan faktyczny dokonał wszechstronnej analizy zebranego w sprawie materiału dowodowego, w szczególności wyjaśnień oskarżonego M. W. oraz zeznań słuchanych w sprawie świadków, a to M. Z. (1), P. J., Ł. C., M. P., B. Ł., E. D., M. Z. (2), I. K.. Duże znaczenia dla rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy miała również dokumentacja uzyskana przez organy podatkowe w toku postępowania przygotowawczego, dołączona do akt sprawy, której to dokumentacji Sąd przyznał pełną moc dowodową.

Ustosunkowując się w pierwszej kolejności do wyjaśnień oskarżonego M. W., to ich szczątkowość powoduje, iż miały one marginalne znaczenie dla ustalenia stanu faktycznego niniejszej sprawy. Zaznaczyć przy tym należy, iż oskarżony faktycznie w jakikolwiek sposób nie odniósł się do zarzucanego mu aktem oskarżenia przestępstwa skarbowego, ograniczając się do wskazania, iż faktury opisane w zarzucie aktu oskarżenia zostały rzetelnie wystawione, jak też

podniósł, iż nie jest prawdą, jakoby nie było magazynu i miejsca składowania złomu, co jest w stanie udowodnić. W zakresie tych ostatnich twierdzeń Sąd wprawdzie zauważa, iż spółka (...) wynajmowała na przestrzeni lat 2008 - 2009 roku halę magazynową w miejscowości P. przy ulicy (...) od przedsiębiorstwa PPHU (...), co potwierdza świadek E. D., a w aktach sprawy znajdują się kopie faktur z tytułu najmu powierzchni magazynowych, to w rzeczywistości spółka nie wykorzystywała w żaden sposób tego magazynu do prowadzenia jakiejkolwiek działalności, ani nie była kiedykolwiek obciążona jakimikolwiek kosztami z tytułu użytkowania magazynu, w tym mediów, do czego była zobowiązana umową. Co ważne, spółka nie posiadała żadnych specjalistycznych pojazdów przeznaczonych do transportu złomu, ani jakichkolwiek pracowników, a samochody widniejące na wystawionych przez spółkę fakturach sprzedaży złomu nie należały do spółki, tylko do osób trzecich, którzy swoich pojazdów spółce nigdy nie użyczali, a sama spółka nie posiadała zezwolenia na transport odpadów. Spółka nie dysponowała również środkami trwałymi, które mogłyby świadczyć usługi sprzętowe związane z obrotem złomem metali kolorowych, a sama spółka nie okazała jakiegokolwiek dokumentu, z którego wynikałoby, iż nabyła od kogokolwiek jakikolwiek złom metali kolorowych, który mógłby być składowany w hali w miejscowości P. przy ulicy (...).

Odnosząc się dalej do wyjaśnień oskarżonego M. W., to jest w zakresie miejsca składowania złomu oraz przedstawienia przez niego dowodów, to żaden ze słuchanych w sprawie świadków nie potrafił wskazać jak miałyby w ogóle wyglądać obrót złomem przez spółkę (...). Świadek M. Z. (1), pełniący funkcję prokurenta spółki, słuchany w toku postępowania przygotowawczego podniósł, iż w imieniu spółki nie zawierał żadnych umów sprzedaży handlowych, gdyż jego rola kończyła się na przerejestrowaniu spółki i zawarciu umowy najmu pomieszczeń biurowych w Z., a z działalnością gospodarzą spółki nie miał nic wspólnego. W tym samym zeznaniu M. Z. (1) podniósł wprawdzie, że wystawił kilka faktur, ale miało to na celu jedynie nauczenie M. W. samodzielnego wypełniania faktur. Na pytanie o magazyn w P. M. Z. (1) zeznał, iż nie ma żadnej wiedzy co do miejsca składowania złomu w magazynie w tej miejscowości, ale domniemywa, że miejscowość ta to dobry plan na pozyskiwanie złomu od rolników i dobre miejsce na powstanie skupu złomu, jak też zeznał, iż „z tego co pamięta” spółka wynajmowała magazyny w G. i L., a nie w P.. Na pytanie czy spółka posiadała bądź wynajmowała środki transportowe zeznał, iż spółka prowadząc taki rodzaj działalności zmuszona była do korzystania ze sprzętu specjalistycznego, jednakże nie widział jakichkolwiek dokumentów z tym związanych. Świadek ten słuchany następnie przed Sądem zeznał, iż faktury, które sporządzał, to były takie faktury, jakie wskazali mu właściciele spółki, bo „oni wiedzieli jakie mają być faktury”, zaznaczył przy tym, że nigdy nie był bezpośrednim uczestnikiem jakiejkolwiek transakcji, to jest załadunku, czy też kupna złomu. Wprawdzie w zeznaniach złożonych przed Sądem świadek wskazał również, że spółka wynajmowała place składowe w P., gdzie osobiście „kiedyś był”, to we wcześniejszych zeznaniach złożonych w toku postępowania przygotowawczego stanowczo zaznaczył, że nie ma żadnej wiedzy o magazynie w P., gdyż spółka wynajmowała magazyny w G. i L., gdzie akurat spółka żadnych magazynów nie wynajmowała. Wymowa zeznań świadka M. Z. (1), a przede wszystkim ich zmienność, niespójność i niekonsekwentność powoduje, iż są one dla sądu bezwartościowe. Świadek w widoczny sposób stara się odłączyć swoją osobę od działalności spółki, ale też podejmuje próbę udzielenia pomocy swojemu mocodawcy w uniknięciu odpowiedzialności karnej, dostosowując swoje zeznania złożone przed Sądem do faktów, o których wcześniej jednoznacznie wskazał, że nie ma wiedzy, ocierając się przy tym o dyspozycję zawartą w treści art. 233 kk.

Odnosząc się do dalej do słuchanych w sprawie świadków, w szczególności tych, którzy mogli mieć wiedzę o przedmiocie działalności spółki (...), to P. J., wspólnik M. W. w złożonych zeznaniach podniósł, że nie angażował się w działalność spółki, a jedynie dokonał wkładu finansowego na rzecz wskazanej spółki i na tym zakończył on jakąkolwiek działalność w spółce, będąc jednocześnie w niewielkim stopniu zorientowanym co do przedmiotu jej działalności, miejsca prowadzenia działalności oraz innych elementów wymaganych przy prowadzeniu tego rodzaju przedsięwzięcia. Na zadane pytanie jednoznacznie podkreślił, iż nie posiada wiedzy co do zaplecza magazynowego spółki, nie pamięta, czy były zawierane jakieś umowy na skup metali, nie wie w jaki sposób i przez kogo był dostarczany towar do spółki, nie wie nic na temat tego, czy towar był ważony i przez kogo, ani w jaki sposób skup i sprzedaż złomu były dokumentowane i ewidencjonowane, jak też nie wie kto dokonywał sprzedaży złomu i w jakiej formie dokonywane były płatności.

Treść omówionych wyżej zeznań P. J. powoduje, iż podobnie jak w przypadku M. Z. (1) zeznania te są bezwartościowe dla ustalenia stanu faktycznego niniejszej sprawy, niemniej jednak z przyczyn odmiennych, aniżeli w przypadku M. Z. (1), gdyż P. J. wyraźnie podkreśla, iż pełniąc wcześniej funkcję prezesa spółki nigdy nawet nie był w jej siedzibie, pozostając jedynie jej figurantem, a wszelkie decyzje podejmował M. Z. (1).

Przechodząc do kolejnego świadka powiązanego ze spółką (...), to jest do I. K., to świadek ten po sprzedaży udziałów na rzecz M. W. nie posiadał żadnej istotnej wiedzy co do dalszej działalności tej spółki. Niemniej jednak, prowadząc na własny rachunek działalność gospodarczą polegającą na obrocie złomem metali kolorowych, precyzyjnie nakreślił sposób prowadzenia tej działalności, wskazując na sposób zakupu towaru, posiadany sprzęt do rozładunku i załadunku, sposób kwalifikacji złomu przez pracowników, zakres ich obowiązków, przebieg procesu płatności za towar, sposób ważenia towaru na wadze elektronicznej znajdującej się wewnątrz hali, jak też wskazał na posiadane stosowne zezwolenia na transport odpadów. Nakreślony przez I. K. sposób prowadzenia działalności nie sposób zestawić z tym prowadzonym przez spółkę (...), gdyż żaden ze świadków mających wiedzę co do prowadzonej przez tą spółkę działalności nie potrafił poza ogólnikami nakreślić jak wyglądał proces zakupu i sprzedaży złomu, w szczególności jaki specjalistyczny sprzęt był do tego celu wykorzystywany, oczywiście poza jednym pojazdem typu bus, którym poruszać się miał prezes spółki M. W., przy czym pojazd ten nie pozostawał własnością spółki, ani M. W., jak też zarówno spółka, jak i M. W. nie przedstawiły jakichkolwiek dokumentu wskazującego na użytkowanie tego pojazdu.

Sąd podzielił zeznania I. K. jedynie w zakresie, w jakim opisał on wykonywane czynności w ramach prowadzonej przez siebie działalności, w pozostałym zakresie uznając je za nieprawdziwe. Mianowicie świadek ten słuchany w toku postępowania przygotowawczego zeznał, iż M. W. szukał dla niego złom i złom ten rzeczywiście przywoził białym busem, którego numery rejestracyjne widnieją na fakturach, ale były to małe ilości. Składając te zeznania przed Inspektorem Urzędu Kontroli Skarbowej I. K. nie do końca posiadał wiedzę, jaka w rzeczywistości ilość faktur została wystawiona przez spółkę (...) na rzecz spółki (...). Mianowicie 15 faktur objętych zarzutem aktu oskarżenia wystawionych przez (...) na rzecz spółki (...) to łącznie ponad 27.000 kg złomu w przeważającej części mosiądzu, miedzi i aluminium, a trudno przyjąć, jak wskazał I. K., iż złom ten mógł zostać nabyty przez M. W. od miejscowych rolników i to w okresie niespełna 3 miesięcy. Co ważne, pomimo, iż obrót pomiędzy spółką (...) to obrót pomiędzy dwoma przedsiębiorstwami prowadzonymi identyczną działalność gospodarczą, to obrót ten miał charakter niemal wyłącznie gotówkowy, a w trakcie 15 przyjazdów M. W. do siedziby spółki (...), I. K. miał wypłacić M. W. gotówką kwotę ponad ćwierć miliona złotych. Wprawdzie słuchany przed Sądem I. K. zeznał, iż wypłaty dokonywane były zarówno gotówką, jak i przelewem, to jedynie jedna faktura, to jest z dnia 23 kwietnia 2009 roku na kwotę 19.393,12 złotych nie posiada adnotacji o wypłacie gotówkowej, co znajduje swoje odzwierciedlenie w zestawieniu konta bankowego wskazanego na fakturze nr (...), przez co kwoty tej Sąd nie wliczył do wymienionej wcześniej kwoty ćwierć miliona złotych.

Omawiając dalej zeznania świadka I. K. pamiętać należy, iż faktury wystawione zostały przez (...) na rzecz (...) w okresie od 8 marca 2009 roku do dnia 28 maja 2009 roku, a jeszcze w styczniu 2009 roku I. K. pozostawał współudziałowcem spółki (...), a zatem posiadał wiedzę o spółce (...), w szczególności w zakresie możliwości pozyskiwania przez spółkę złomu i jego składowania. Co ważne, spółka należąca do I. K. wykorzystuje magazyn zlokalizowany w P. przy ulicy (...), gdzie wynajmuje halę magazynową od spółki (...). Dokładnie pod tym samym adresem wynajmować halę składową miała spółka (...) i to zarówno w okresie, gdy jej udziałowcem pozostawał I. K., jak i wtedy, gdy miało on nabywać złom od spółki (...), składowany przez spółkę (...) dokładnie pod tym samym adresem. Okoliczności te potwierdzają dokumenty uzyskane w dniu 19.01.2013 od PPHU (...), z których wynika, że spółka (...) zawarła umowę dzierżawy obowiązującą od 1.09.2008 na czas niekreślony. Jakkolwiek spółka PPHU (...) rzeczywiście wystawiła na rzecz spółki (...) faktury w okresie od stycznia 2009 roku do czerwca 2009 roku z tytułu opłat za czynsz, to w okresie tym spółka ta nie zużyła żadnych mediów, w tym wody i energii. Przy takich ustaleniach co najmniej za niezrozumiałe uznać należy zeznania I. K., w których wskazał, iż wszelkie uzgadniane terminy dostaw złomu do siedziby spółki (...) przez M. W. odbywały się telefonicznie, a czasem M. W. przyjeżdżał osobiście do magazynu spółki w P. przy ulicy (...), gdzie ustalali dostawę złomu, a przecież oba magazyny, co wynika z dokumentów, miały znajdować się w tym samym miejscu i pod tym samym adresem. Wymowa zeznań I. K., a przede

wszystkim ich niedorzeczność powoduje, iż są one dla sądu bezwartościowe, a w żadnym wypadku nie sposób uznać je za prawdziwe.

Przechodząc do kolejnego świadka powiązanego ze spółką (...), to jest do Ł. C., to zeznania tego świadka są niezwykle pokrętne i nielogiczne, przez co dla prawidłowego ustalenia stanu faktycznego niniejszej sprawy również pozostawały bezwartościowe. Mianowicie świadek ten zeznał, iż w 2009 roku pozostawał pracownikiem firmy (...) w P., należącej do K. N. i w ramach obowiązków jako kierowca tej firmy wozził złom należący do spółki (...) do skupów złomu. Na zadane mu pytania odnośnie spółki (...) zeznał iż, nigdy z nikim ze spółki (...) nie współpracował, nigdy nie widział magazynów składowych tej firmy, ani jakiegokolwiek pracownika tej firmy, nigdy też nie poznał prezesa spółki M. W.. Niemniej jednak potwierdził, iż podbijał „jakieś” faktury pieczętą spółki (...), gdyż miał pieczętą tej spółki, a na skutek okazania mu 51 faktur VAT wystawionych w 2009 przez Spółkę (...) na rzecz Spółki (...) potwierdził też, iż wszystkie te faktury zostały wystawione przez niego, a co istotne, każda z tych faktur posiadała właściwy kolejny numer ewidencyjny spółki (...). Ta niedorzeczność wzajemnie wykluczających się twierdzeń świadka nie pozwala na uznanie, iż mają one cokolwiek wspólnego z prawdą, w szczególności nie sposób przyjąć, iż wystawione przez świadka 51 faktur odzwierciedla fakt dokonanych przez spółkę (...) dostaw ponad 58.000 kilogramów złomu metali kolorowych.

Podobna wartość dowodowa jak zeznań świadka Ł. C. jest wartość zeznań świadków M. P., kierownika oddziału Zakładu (...) Spółka z o.o. z siedzibą (...)-(...) S., ul. (...), który to oddział znajdował się we W. przy ulicy (...) oraz świadka M. Z. (2), prowadzącego we W. przy ulicy (...) skup złomu metali kolorowych na rzecz (...) S.A. z siedzibą (...)-(...) W., ul. (...). Świadczenie ci podobnie jak Ł. C. zeznali, iż nabywali złom metali kolorowych od spółki (...), która to spółka wystawiła na ich rzecz szereg faktur potwierdzających ten zakup. Świadczenie ci opisali zasady prowadzonej przez nich działalności gospodarczej, sposób dokonywanych zakupów metali, proces ważenia, czy też wypłat należności. Jakkolwiek Sąd co do zasady podzielił zeznania tych świadków w zakresie istniejących procedur i wymogów w zakresie obrotu odpadem metali kolorowych, to nie sposób się zgodzić, iż okoliczności te dotyczą również spółki (...). Mianowicie spółka ta nigdy nie posiadała towaru będącego przedmiotem dostaw, nigdy nawet nie wykazała jakiegokolwiek dostawcy złomu, ani jakichkolwiek innych alternatywnych źródeł jego pochodzenia, a także jakiegokolwiek dowodu zakupu złomu, który wykazany został na fakturach VAT wystawionych przez (...) na rzecz obydwu podmiotów, to jest (...) oraz (...) S.A.. Podobnie spółka nie dysponowała środkiem transportu, który wykazany został na poszczególnych fakturach, jak też nie wykazała dokumentów wskazujących na zakup usług transportowych. Dalej, w toku postępowania przygotowawczego pomimo podjętych czynności nie zdołano uzyskać jakiegokolwiek dokumentów prowadzonej działalności przez spółkę, w szczególności jakichkolwiek dokumentów księgowych spółki, a na rachunkach samej spółki nie stwierdzono wypłat wskazujących na dokonywanie zakupu jakiegokolwiek złomu.

Co do świadka M. Z. (2) dodatkowo zauważyć należy, iż świadek ten słuchany na wniosek obrońcy oskarżonego M. W. przed Sądem Wezwanym, Sądem Rejonowym dla Wrocławia Śródmieście we Wrocławiu zeznał, iż kojarzy osobę M. W. i potrafi nawet opisać jak wygląda, gdyż kupował od jego firmy złom, osobiście przy tym bezpośrednio z nim uzgadniał dostawę, cenę, ilość i płatność. Zestawienie faktur wskazane w części wstępnej uzasadnienia wskazuje, iż na przestrzeni 2009 roku oddział prowadzony przez M. Z. (2) jedynie 6 razy miał otrzymać dostawę złomu od firmy (...) - (...), jednakże świadek nie tylko zapamiętał tego jednego klienta, ale zawsze osobiście z nim uzgadniał dostawę towaru i płatność. Twierdzenia te trudno zestawić z kolejnymi jego zeznaniami, w których podniósł, iż w tamtym czasie pracowało w skupie 6 do 9 magazynierów, którzy byli cały czas na oddziale w W. i dostawali od niego dyspozycje telefonicznie, ale sam również był świadkiem dostaw, a od 2006 roku przez oddział przewinęło się setki firm. Treść złożonych zeznań wydaje się podważać wiarygodność zeznań złożonych w zakresie tego jednego z wielu klientów, jakim pozostawać miała spółka (...) - (...), ale świadek rzeczywiście dobrze zna M. W. i wie jak wygląda, gdyż prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w Legnicy z dnia 17 kwietnia 2014 roku w sprawie VIII K 777/12 M. Z. (3) skazany został za wystawienie na przestrzeni 2010 roku na rzecz spółki (...) S.A., dla której złom w oddziale we W. rzekomo skupować miał M. Z. (2), szereg fikcyjnych faktur na łączną kwotę 385.338 złotych, przy czym w tym czasie M. W. pozostawał prezesem spółki Hanssen (...), oczywiście z siedzibą pod tym samym adresem, (...) spółka (...) - (...).

Przechodząc w tym miejscu do słuchanego w sprawie świadka E. D., to świadek ten zeznał na okoliczność wynajmu na rzecz (...) hali magazynowej w P. przy ulicy (...), a nawet wskazał, iż widział złom w magazynie wynajmowanym przez (...). Okoliczności co do samego najmu hali są bezsporne, gdyż w aktach sprawy znajduje się 6 kopii faktur wystawionych na rzecz (...) przez przedsiębiorstwo Handlowo usługowe (...), jednakże jak Sąd zauważył już wyżej, wiarygodność rzeczywistego najmu powierzchni magazynowej jest wątpliwa, gdyż spółka (...) nigdy nie została obciążona jakimikolwiek kosztami z tytułu użytkowania magazynu, do czego była zobowiązana zawartą umową, w tym wodą i energią, których nigdy nie zużyła. Spółka (...) nie posiadała specjalistycznych pojazdów przeznaczonych do transportu złomu, zezwoleń na transport odpadów, sprzętów służących do załadunku i wyładunku, czy też jakichkolwiek pracowników wykonujących pracę przy obrocie złomem, który według sporządzonych przez spółkę faktur dotyczył setek ton odpadów różnych gatunków metali, w tym mosiądzu, miedzi, aluminium, stali nierdzewnej i kwasowej, ołowiu o wartości setek tysięcy złotych, co także Sąd podniósł już wyżej. Wprawdzie świadek E. D. jednoznacznie zeznał, iż jeden raz widział raz złom w magazynie przy ulicy (...) w P., to świadek w swoich zeznaniach pomija fakt, iż pod tym samym adresem powierzchnie magazynowe wynajmował I. K., rzeczywiście prowadzący działalność gospodarczą polegającą na obrocie złomem metali kolorowych. Sąd nie podejmuje się rozstrzygnąć, czy świadek ten wprost podaje nieprawdę, czy też zeznaje na okoliczności spostrzeżenia złomu należącego do Przedsiębiorstwa PHU (...) I. K., niemniej jednak na tym jednym niejednoznacznym stwierdzeniu świadka nie sposób oprzeć się, przy ustalaniu stanu faktycznego niniejszej sprawy.

Odnosząc się w tym miejscu do ostatniego świadka, a to B. Ł., właściciela przedsiębiorstwa PHU (...) z siedzibą w O. przy ulicy (...), to zeznania tego świadka nie miały żadnego znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy. Świadek potwierdza wprawdzie swoje kontakty handlowe ze spółką (...), to jednakże kontakty te miały mieć miejsce znacznie wcześniej, aniżeli okres zarzutu aktu oskarżenia i nie były objęte przedmiotem niniejszego postępowania, ani przedmiotem szczegółowych dociekań Sądu.

Wymienione wyżej okoliczności odnoszące się do braku jakichkolwiek możliwości pozyskania, przechowywania, przewożenia złomu metali kolorowych, a co zatem idzie jego sprzedaży, dotyczą także faktur wystawionych przez (...) na rzecz (...) S.A. z siedzibą (...)W., ul. (...), na rzecz którego to podmiotu wystawione zostały 3 faktury oraz Przedsiębiorstwa PHU (...) W. J. z siedzibą (...)-(...) M., (...), na rzecz którego wystawione zostało kolejnych 8 faktur, a odrębne wykazanie braku możliwości sprzedaży na rzecz tych podmiotów złomu metali kolorowych za pomocą tych samych omówionych wyżej dowód wydaje się bezprzedmiotowe. Zauważyć jedynie należy, iż wykonane w toku postępowania przygotowawczego czynności nie pozwoliły na ustalenie chociażby jednego dostawcy złomu, który następnie mógłby wskazanym spółkom zostać sprzedany, a również sama spółka pomimo wezwań nigdy nie przedstawiła nie tylko jakiegokolwiek dokumentu potwierdzającego zakup, ale jakiegokolwiek ewidencji wskazującej na prowadzony skup złomu metali kolorowych.

Mając na uwadze powyższe rozważania Sąd doszedł do przekonania, że oskarżony M. W. dopuścił się popełnienia czynu bezprawnego opisanego w części wstępnej wyroku, zagrożonego karą, którego społeczna szkodliwość nie jest znikoma, zaś czynu tego dopuścił się w sposób zawiniony, nie działając przy tym w okolicznościach uchylających jego bezprawność. Zdaniem Sądu wina i sprawstwo oskarżonego M. W. w zakresie zarzucanego mu czynu pozostaje bez wątpliwości.

I tak oskarżony M. W. działając w okresie od 10 lutego 2009 roku do 30 listopada 2009 roku w Z. jako prezes Zarządu (...) sp. z o.o. z siedzibą w Z., ul. (...) z K. (...), będąc osobą uprawnioną do zarządzania spółką, podejmowania w jej imieniu decyzji gospodarczych i odpowiedzialną za prawidłowość rozliczeń zobowiązań podatkowych spółki, w krótkich odstępach czasu i z wykorzystaniem takiej samej sposobności wystawił i wprowadził do obrotu prawnego osiemdziesiąt cztery sztuki nierzetelnych faktur VAT dokumentujących w ich treści transakcje sprzedaży towarów (złomu) które w rzeczywistości nie były wykonane przez (...) sp. z o.o. z siedzibą w Z. ul. (...) z K. (...) na łączną kwotę 913.816,75 zł, tj. o dużej wartości przedmiotu czynu na rzecz firm: Zakład (...) sp. z o.o. ul. (...), (...)-(...) S., (...) SA w W., ul. (...), (...) SA (...)-(...) W. ul. (...), Przedsiębiorstwa Produkcyjno – Handlowo – Usługowego (...) I. K. (...)-(...) P. S. ul. (...), PHU (...) W. J. (...)-(...) M. (...), czym ułatwił w/w firmom podanie nieprawdy w deklaracjach VAT

– 7 i odliczenie podatku naliczonego, narażając na uszczuplenie podatek od towarów i usług na kwotę 164.786,97 zł, popełniając przestępstwa skarbowe w warunkach art. 37 § 1 pkt 1 i 2 kks, przy czym uczynił sobie z popełniania przestępstw skarbowych stałe źródło dochodu, popełnionym czynem wyczerpał znamiona przestępstwa skarbowego opisanego w art. 18 § 3 kk w zw. z art. 20 § 2 kks, 62 § 2 kks w zb. z art. 56 § 2 kks, w zw. z art. 6 § 2 kks, w zw. z art. 7 § 1 kks w zw. z art. 8 § 3 kks w zw. z art. 37 § 1 pkt 1 i 2 kks.

Za popełniony przez M. W. czyn Sąd przyjmując z podstawę wymiaru kary art. 62 § 2 kks z art. 6 § 2 kks w zw. z art. 7 § 2 kks w zw. z art. 37 § 1 pkt 1 i 2 kks wymierzył oskarżonemu karę 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz grzywnę w wymiarze 200 stawek dziennych po przyjęciu jednej stawki dziennej na kwotę 200 złotych. Przy wymiarze kary Sąd do okoliczności łagodzących zaliczył fakt niekaralności w chwili popełnienia czynu, natomiast do okoliczności obciążających zaliczył znaczną wysokość wyrządzoną swoim działaniem szkody podatkowej.

Zdaniem Sądu wymierzona oskarżonemu M. W. kara uwzględnia dyrektywy art. 53 kk, a w szczególności stopień winy oskarżonego, stopień społecznej szkodliwości czynu, którego się dopuścił, jak też wymogi prewencji ogólnej w zakresie potrzeby kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Sąd wprawdzie dostrzegł uprzednią karalność oskarżonego, to doszedł do przekonania, że istnieje możliwość przyjęcia pozytywnej prognozy wobec oskarżonego, a orzeczona kara pozbawienia wolności pomimo warunkowego zawieszenia jej wykonania będzie karą wystarczającą, a co najważniejsze spełni swoje cele również w zakresie prewencji szczególnej.

Orzekając karę wobec M. W. karę pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania, Sąd mając na uwadze dyspozycję art. 62 § 2 kks, dla bezpośredniego i realnego odczucia konsekwencji popełnionego czynu, orzekł wobec oskarżonego obok kary pozbawienia wolności także karę grzywnę, a jakkolwiek jej wymiar jest znaczny, to oskarżony jako prezes kolejnych spółek dokonując obrotu kwotami o znacznym wymiarze musiał liczyć się z konsekwencjami takiego postępowania, a w swoim działaniu przewidywać konieczność ponoszenia znacznych kosztów, również tych związanych z postępowaniem skarbowym i sądowym.

Na podstawie powołanych w wyroku przepisów Sąd zasądził od oskarżonego M. W. na rzecz Skarbu Państwa koszty procesu uznając, iż koszty te jest w stanie ponieść, albowiem jest zdolny to pracy, a zatem zdolności zarobkowe posiada. Nadto Sąd zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adw. K. B. wynagrodzenie za obronę z urzędu udzieloną oskarżonemu M. W. w postępowaniu przygotowawczym oraz przed Sądem, uwzględniając przy tym okoliczność, iż obrona ta miała miejsce w trzech stanach prawnych w zakresie tego wynagrodzenia, co znalazło swoje odzwierciedlenie w treści wyroku.